

Meniu

Prima pagină
Luceafărul de seară
Editorial
Debut
Educație
Invitație la lectură
Comentarii
Atitudini
Diverse
Istoria culturii
Interviu
Evenimente
Știri de presă
Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

februarie 2024
ianuarie 2024
decembrie 2023
noiembrie 2023
octombrie 2023
septembrie 2023
august 2023
iulie 2023
iunie 2023
mai 2023
aprilie 2023
martie 2023
februarie 2023
ianuarie 2023
decembrie 2022
noiembrie 2022
octombrie 2022
septembrie 2022
august 2022
iulie 2022
iunie 2022
mai 2022
aprilie 2022
martie 2022
februarie 2022
ianuarie 2022
decembrie 2021
noiembrie 2021
octombrie 2021
septembrie 2021
august 2021
iulie 2021
iunie 2021
mai 2021
aprilie 2021
martie 2021
februarie 2021
ianuarie 2021
decembrie 2020
noiembrie 2020
octombrie 2020
septembrie 2020
august 2020

Ionuț Caragea și trilogia veșniciei

Articol scris de: **Dimitriu Gabriela** / 27 mart. 2022

Autor: Gabriela DIMITRIU
Primit pentru publicare: 27 Mart. 2022
Editor: Ion ISTRATE
Copyright: © 2022 Gabriela Dimitriu, © 2022 luceafarul.net
© 2022 by Agata

Scopul publicării: promovarea și diseminarea informațiilor culturale.

Este exclus scopul pentru a obține avantaj pecuniar **Revistei Luceafărul sau autorilor publicați.**

NB

Conținutul acestei publicații nu reprezintă în mod oficial opinia revistei Luceafărul.net, a cărei unică responsabilitate este de a publica opiniile colaboratorilor ei. Răspunderea privind corectitudinea și coerența informațiilor prezentate, precum și eventuale consecințe revin autorilor, conform prevederilor legale.

Voi încerca să prezint cititorilor trei volume parcurse în ritm devorator, scrise din „inimă, pentru inimi” de către poetul Ionuț Caragea:

„Ceasornicarul fără mâini”, „Locuiesc în casa cu ferestre închise” și „Flori din părul veșniciei”. Cuvintele pot fi insuficiente pentru a descrie pașii care m-au teleportat într-o lume imaginară, odată cu fiecare poezie accesată și implementată în adâncul ființei mele. Pe poetul Ionuț Caragea l-am cunoscut pe Facebook și am rămas profund impresionată încă din clipa în care i-am citit prima poezie. De atunci, citesc tot ce ne oferă nouă cititorilor, prin bunăvoința de care dă dovadă, postându-și creațiile poetice aproape zilnic.

„Ceasornicarul fără mâini” (Ed. ASLRQ, Montreal, 2022), prin însăși titlul cărții și poezia cu aceeași denumire din cuprins, ne oferă un punct de reper cu privire la timpul care se scurge asemenea acelor unui ceasornic, doar că, de data aceasta, ceasul nostru biologic, care reprezintă însăși viața care trepidează în trupul nostru, se învârtă și fără aportul mâinilor omului. Ceasornicul este numit „fratele inimii mele”, acel organ al corpului care ne marchează întreaga existență. Din clipa în care ne naștem și până-n secunda morții, valoarea noastră, ca ființe zămislite din dragoste sau suferință, se împletește cu spiritualitatea Cerească, asemenea unui pact la care Dumnezeu și-a dat acordul, trasându-ne un destin în călătoria noastră pe acest pământ. În momentul încetării baterii inimii ca un Tic-Tac al ceasului, Omul începe acea călătorie universală cunoscută și înțeleasă doar de Marele Creator.

Poetul Ionuț Caragea descoperă, prin magia versurilor lui, toate aceste mici puncte de unire și tangență cu noi înșine și trăirile noastre interioare. Eu îl simt ca pe un profund cunoscător al vieții, explicând totul în cele mai mici detalii și folosindu-se de metafore de-a dreptul extraordinare, care te îndeamnă la profunde introspecții. Desfășurarea evenimentelor începe prin cuvântul IUBIRE și căutarea sfredelitoare a sensului și formei specifice acestui nobil și suprem sentiment: „sângele meu te privește / cu ochi mari / prin rănile iubirii / neîmplinite” (Ars poetica).

În multe din poeziile lui, dragostea și moartea se îmbină armonios, sub tenta unei ironii fine, care se poate deduce din versurile în care moartea este salvată prin iubire: „pot primi în mine / o sută de oameni fără inimă / îi voi salva pe toți de la moarte” (Salvatorul spiralei). Lacrimile reconstruiesc cetăți ale speranței distruse și reclădesc vieți pentru un nou început. Acestea sunt utile celor care nu-și abandonează calea și țelul în fața vicisitudinilor care apar neprevăzut. Disperarea și dorul descătusat odată cu dispariția celor dragi sunt strigate în poemele „Reconstruiesc casa bunicilor mei”, sau „Strada Copilăriei”, determinând ca dincolo de cuvintele așternute cu micală și acuratețe, să se creeze o punte între trecut și prezent, care să ne ostioască sentimentul de nostalgie față de părinți și bunici, unii dintre ei, plecați prea devreme în Lumea De Dincolo.

Ca un factor primordial, pentru poetul Ionuț Caragea, femeia este așezată pe o treaptă superioară, pe un pedestal a cărui menire este ca Ea să fie întotdeauna în centrul privirilor Lui, prin atingerile imaginare și vorbele șoptite, pline de iubire. Femeia poate fi asemănată și cu baza unei temelii din construcția casei, unde familia este considerată centrul iubirii, ca făcând parte, în toate etapele vieții, din Universul imaginar străbătut de către poet: „femeia de lângă mine / o femeie credincioasă și talentată / care merge în fiecare duminică / să cânte la corul bisericii” (Eu, printre rânduri).

„Ceasornicarul fără mâini” începe odată cu fluidizarea și curgerea sângelui în toate capilarele, arterele și venele corpului nostru, continuând apoi cu dragostea care se revarsă pentru a putea face față lumii înconjurătoare, în care ne ducem existența efemeră: „flux și reflux / sângele devenit cântec / cântecul reîntors / în bătrâna sa inimă” (Flux și reflux).

Fiecare poezie în parte, îl reprezintă pe Ionuț Caragea din prisma sentimentelor lui, ca pe un poet de o profunzime tulburătoare care deslușește cele mai intime stări afective ale oamenilor. Puțini poeți reușesc să transpună cu atâta ușurință intensitatea trăirilor lor, fie că aceste simțăminte sunt din trecut, prezent sau viitor. Pentru un vrăjitor de cuvinte ca Ionuț Caragea, este clar că darul scrisului este un har nativ. Ursitoarele l-au hărăzit cu acest har de a-și așterne emoțiile interioare, pentru noi cititorii. Veți simți toate acestea, doar dacă îi veți citi poeziile! Un singur poem citit și, din acel moment, sunt sigură că nu veți regreta, deoarece veți ajunge să vă îmbogățiți spiritual.

iulie 2020
iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014
martie 2014
februarie 2014
ianuarie 2014

Aforismele prezentate în acest volum sunt, de asemenea, surprinzătoare prin conținutul lor, marcând, dacă mai era nevoie, capacitatea magistrală de a surprinde, prin sfaturi înțelepte, Trecutul, Prezentul și Viitorul. Fiecare formă de comunicare privind experiențele de viață acumulate, constituie o legătură puternică între Poet și Eu-l acestuia, dar și o cotitură solidă între Ionuț Caragea și cititori. Se întrevine, din fiecare aforism expus, capacitatea extraordinară a acestui sensibil poet de a înțelege și a explica, cu ajutorul cuvântului dăruit prin puritatea subconștientului, toate metamorfozările pe care fiecare dintre noi le întâmpină, odată cu trecerea anilor. Sfaturile pe care acesta ni le oferă au ca punct de plecare relația omului cu timpul („Nici măcar în tranșeele visului nu scăpăm de gloanțele nemiloase ale timpului.”, „Timpului nu-i poți cere nimic. Dar îi poți fura câteva clipe pentru a le înveșnici.”, „Poetul jupoaie timpul de amintiri cu bisturiul cuvântului.”), dar și cu natura („Ecolul este mai înțelept decât propriul strigăt. Împrumută și experiența naturii”, „Bucură-te de tăcerea și frumusețea florilor, dar nu ignora sfaturile vântului.”).

Numele „Ionuț” este repetat, regăsindu-se atât în versurile din volumul „Ceasornicarul fără mâini”, cât și în cele în volumul „Locuiesc în casa cu ferestre închise” (Ed. Fides, 2020). Această repetiție nu face altceva decât de a crea o punte de legătură, de amicitie, între poet și cititori. Poate fi însă și dorința de a fi iubit și acceptat de cei din jur. Titlul și poezia cu acest nume („Locuiesc în casa cu ferestre închise”), ne trimite cu gândul la o rupere a poetului Ionuț Caragea de exterior și de semeni. Își face loc astfel, în ochii cititorului, sentimentul abandonului, al unei iubiri neîmpărtășite, terminate tragic, sub auspiciul melancoliei și al dorului nemărginit pentru persoana iubită, chiar și după despărțirea de aceasta. O casă cu ferestre închise, în care lumina soarelui nu-și poate face simțită prezența, ne teleportează spre sufletul plin de amărăciune al celui care preferă întunericul, locuind confortabil cu amintirile. Este o negare a propriilor trăiri, un mod diferit de a vedea lucrurile ca o continuare a unui sentiment sublim, prin care și-ar fi dorit împlinirea: „cresc, la fel crește și inima mea / având nevoia să iubească / spațiul infinit / îmi întind degetele / spre ceea ce seamănă cu o lumină / aici toate camerele-s sumbre / iar ființa mea se simte abandonată și rece”.

Lumina soarelui nu conferă energia de care are nevoie orice ființă, pentru a-și putea încărca trupul obosit de căutare și a se reinventa, iar atunci, poetul apelează la Dumnezeu, încercând să-și construiască facil această tranziție. În acest volum, Ionuț Caragea cochetează cu revoluțiile interioare oferite de întunericul nopții, de propriile lui trăiri din momentele nefaste ale vieții și, într-un târziu, iese învingător cu ajutorul celui care nu l-a dezamăgit niciodată și în care are o înfinită încredere, DUMNEZEU: „mort și viu în același timp / și nontimp este poetul // trăiește lucid, inconștient și visând totodată / iubește și-l cheamă pe Dumnezeu / pentru sfințirea clipei” (Trăirea veșniciei).

„Flori din părul veșniciei” (Ed. Fides, 2021), încununează tabloul fabulos înzestrat cu aforisme, pe care autorul le aplică pentru toate domeniile... Din nou, iubirea, Poezia, Poetul, Omul, Lacrima, Comerciantul, Luna, Norul, Hârtia, Visul, verbele: „A Fi” sau „A Nu Fi” etc., sunt reiterate în urma propriilor experiențe sau prin empatia cu experiențele și sentimentele altor semeni aflați, de multe ori, în suferință: „Oamenii sunt ostatecii îmbrăcați în uniforme ridate care privesc frumusețea prin fereastra cu gratii a răni”. Din toate aceste aforisme citite cu atenție, avem ceva de învățat, așa cum și autorul mărturisește că a avut de învățat de pe urma inspirației care l-a determinat să scrie: „Inspirația nu dă teme pentru acasă, te învață din mers!”

Dimitriu Gabriela, 27 martie 2022

Similare

Reportaj foto. Lansarea cărții „Poeme pentru Anna” de Cristian Andronic
3 aprilie 2022
În „Evenimente”

La Botoșani, Claudiu Târziu și Sorin Lavric. Miercuri, 13 iulie a.c., începând cu orele 17:00, Hotel Rapsodia
7 iulie 2022
În „Evenimente”

Literatura este integratoarea valorilor spirituale
9 martie 2022
În „Comentarii”

Abonare la articole via email

Introduceți adresa de email pentru a primi notificări prin email când vor fi publicate articole noi.

Abonare

Alătură-te celorlalți 2.661 de abonați.

Articole asemănătoare

- „Singurătate”
- Ionuț Caragea ne aduce vești de departe
- Ionuț CARAGEA, în dublă apariție editorială
- Poetul Ionuț Caragea, voievodul din mreaja Google, își lansează trei cărți...
- „Tristețea”

